

JAK SE U NÁS
SLAVILY VÁNOCE?

MICHAEL KOCÁB
NA ŠKOLE

VÁNOČNÍ
DRÁŽDANY

STUDENT REVUE

30 LET
PO SAMETU

PROČ PATŘÍME
DO SVOBODNÉHO SVĚTA

ČESKÉ
VÁNOCE

str. 6-9

HLAVNÍ TÉMA
SAMET

30 let svobody
str. 16-21
Michael Kocáb
str. 13-14 (Beseda),
str. 26-28 (interview)
Anketa str. 34

JANA SOBOTKOVÁ

Interview
na str. 22-23

PODZIM

str. 25,35

MONIKA
FROLÍKOVÁ

Interview na str. 10-11

PROGRAM
17. LISTOPADU

Anketa na str. 34

DRÁŽĎANY

str. 32-35

I DRAZÍ ČTENÁŘI,

představujeme vám nové číslo Student Revue, jehož hlavní téma je nyní o mnoho pozitivnější. Zaměřili jsme se na 17. listopad, protože se samozřejmě jedná o významnou událost v naší historii. Naše škola měla speciální den- program zaměřený na 30leté výročí. V časopise si můžete přečíst vybrané názory studentů, kteří se programu zúčastnili, rozhovory i reportáže. Ale abychom se nezasekli jen u jednoho tématu, připraveny jsou pro vás jako tradičně: interview s profesorem i ochutnávka autorské tvorby studentů. Nebudu víc prozrazovat, čtěte dále, co vás zajímá.

Hezké vánoční svátky nebo zimní slunovrat

PAVLÍNA LENGHARTOVÁ

šéfredaktorka

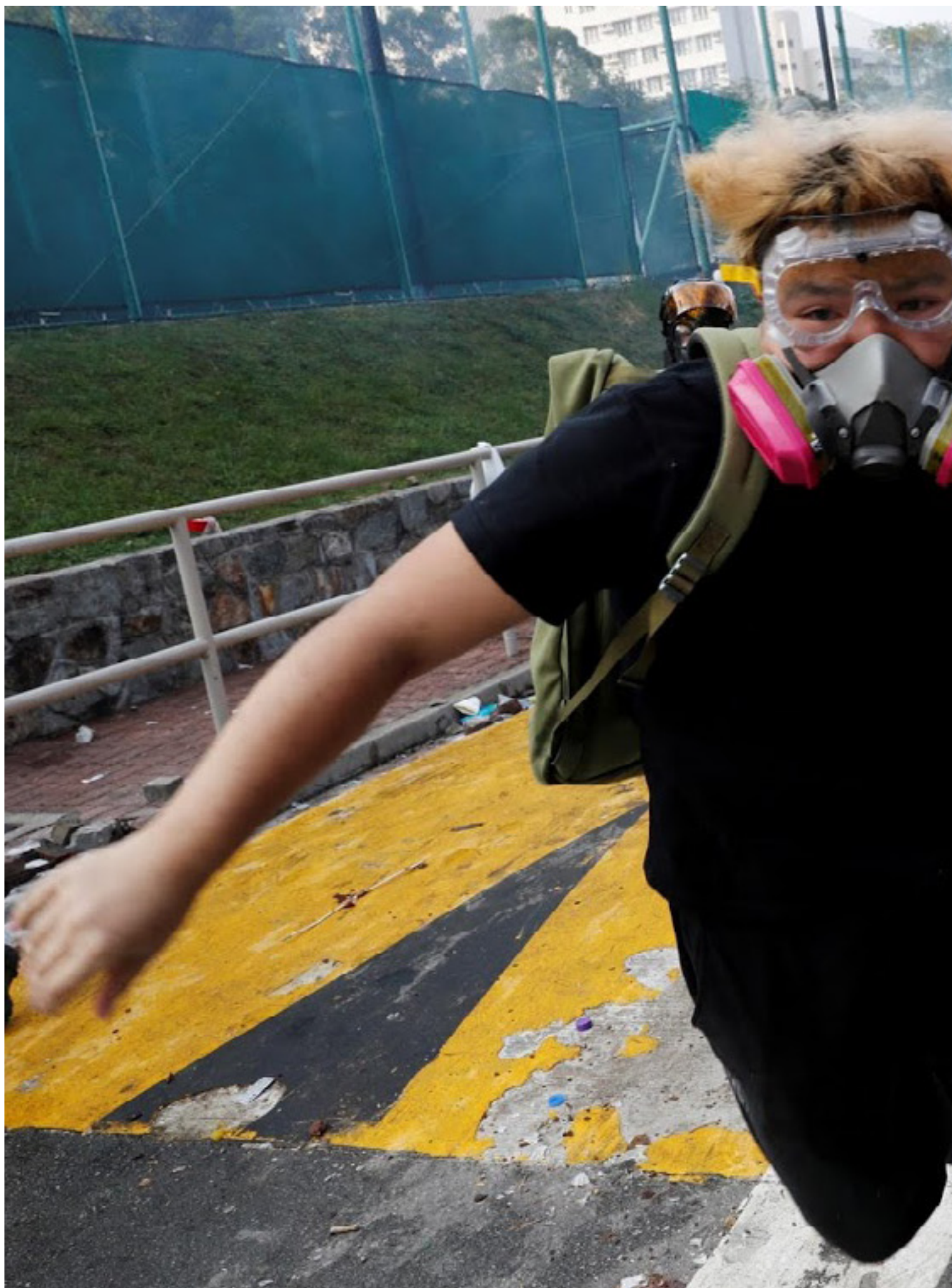
NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/jahe> nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem „Student Revue“.

**STUDENT
REVUE**

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE ● ČÍSLO LISTOPAD-PROSINEC 2019

✉ studentrevue@gmail.com, **Šéfredaktorka:** Pavlína Lenghartová, **Redaktoři:** Kateřina Horáková, Sofie Anna Janebová, Zuzana Nocarová, Karolína Soukupová, Jakub Škvrna, **Grafická úprava:** Filip Janeček, **Příspěvatelé:** Barbora Smolková, Elen Marie Honzáková, Josef Müller, Šárka Misíková, Soňa Linhartová
Konzultace: Mgr. Věra Janečková

Svoboda
Vysokoškolský student pronásledovaný pořádkovou jednotkou policie u *the Chinese University of Hong Kong*, HONG KONG, ČÍNA

Takto vypadal prodej vánočních stromků roku 1961.
Zdroj: Státní okresní archiv Louny

ČESKÉ VÁNOCE V OBRAZECH 20. STOLETÍ

TEXT: Sofie Anna Janebová 2.0

Dnes známe všichni Vánoce jako svátek plný cukroví, dárků, dobročinných akcí a radosti. Ale bylo tomu tak vždy? Odpověď je možná překvapivá: Ne.

Pojďme si oslavy Vánoc prohlédnout pomocí našeho stroje času, podívat na nejvýznamnější mezníky minulého století a nakouknout do možností Čechů, jak slavili tento jedinečný svátek. Postupně se seznámíme s obvyklými dárky, s vánočními pokrmy, žertovnými básněmi, reklamami nebo články z novin a časopisů. Pohodlně se usadte, vy tam vzadu se nestrkejte, jinak skončíme

na Bílé Hoře a letíme...

Zastávka č. 1:

První republika

Začneme roku 1918, pouhých pár měsíců po konci světového konfliktu. Vánoce se budou nést v duchu velké úlevy v důsledku konce války. ➔

TI, KTERÍ SI
MOHLI DOVOLIT
LUXUSNĚJŠÍ
SVÁTKY, MĚLI
NA STOLE
POMERANČE,
GRAPEFRUITY,
MANDARINKY,
BANÁNY, FÍKY,
DATLE NEBO
KIWI.

Dárky

Na této zastávce jsou dárky věnované chlapcům často jiné než ty pro dívky. Holčičky té doby velice potěšily panenky a jejich vybavení, kluky zase plechová zvířátka na klíček, tahací zvířátka nebo houpací koník. Ale obecně byste všechny děti potěšili loutkovým divadlem, hrou Ludo (dnes ji nazýváme Člověče, nezlob se), šlajfkami (což byly brusle, které se připevňovaly na boty) a sáňkami. Zajímavou vychytávkou byl na sáňkách volant. Ty pak dokázaly potěšit všechny nezletilé.

Pokrm

Největším problémem této doby byl nedostatek zásob. Proto na Vánoce nebyly ani ryby, ani čaj a káva. Na druhou stranu byly dostupné fondány, karamely, větrové a sladové bonbony. Ti, kteří si mohli dovolit luxusnější svátky, měli na stole pomeranče, grapefruity, mandarinky, banány, fíky, datle nebo kiwi.

Zde by se hodilo zmínit něco o ozdobách na stromečku, jelikož ty byly z velké části také jedlé. Perníčky, ořechy zabalené do alobalu a s nimi cukroví a jablka na nitích byly klasickými ozdobami a neváhám tvrdit, že, podobně jako dnes, děti kvůli nim a ještě čokoládovým figurkám braly stromeček útokem.

Vánoční literatura

Začala bych vtipnou reklamou, kterou otiskly Lidové noviny roku 1930:

Vánoce se kvapem blíží
a mne hrozná starost tíží.
Kde já, chudák, seženu
vhodný dárek pro ženu?
Chceš-li ženu překvapiti,
chceš-li se jí zavděčiti,
pak jí koupíš na svátky
Elektro lux na splátky!

Další báseň se týká nezaměstnaných, jejichž situace byla tehdy zoufalá. V době jejího vzniku, roku 1933, bylo u nás okolo 700 tisíc nezaměstnaných a ti měli celkem 300 tisíc dětí, které nemohly slavit Vánoce s takovou radostí jako jiné:

Počítá groše Ježíšek,
nemá jich letos dost,
alespoň kdyby nasněžil
maličkým pro radost.
Rozevřen neseme na prsou
neradostný svůj betlém,
svíčkou svítí jen naděje,
nevzplane vánočním teplem.
V tajícím sněhu stopy
propadají se v bláto.

Těžká je chůze k zítřku,
krvavou námahu dá to.

A jako třešničku na dortu jsem si nechala básničku od autora Klapzubovy jedenáctky Eduarda Basse, kterou oslavoval projekt Vánoční strom republiky a byla otištěna v Lidových novinách:

Pro chudé sbírá se pod jedlí.

Zdalipak jste dárek odvedli?

Každý s kouskem daruj tam svůj díl

a Pámбіček potěš toho, kdo to vymyslíl.

Zastávka č. 2:

Nacismus a 2. světová

Bohužel po mírumilovné první republice nastává válka horší než ta předcházející. V době prvních Vánoc v průběhu války lidé věřili, že bude záležitostí několika měsíců. Nedávno zmiňovaný Vánoční strom republiky nacisté zakázali, takže advent se nenesl v duchu dobročinnosti jako jen rok před tím. K tomuto tématu se ještě vrátím.

Dárky

V průběhu války byla potlačována naše kultura a snad i proto byly nejčastějšími dárky s vlasteneckým motivem. Z tohoto ranku byly třeba knihy jako Palackého *Dějiny národa českého* a Vančurovy *Obrazy z dějin národa českého*. Pokud by snad děti rodičům knihy záviděly, mohly pod stromeček dostat díla jako *Devatero pohádek* a *Dášenka* od Karla Čapka, *Povídání o pejskovi a kočičce* od jeho bratra Josefa nebo *Edudanta a Francimora* od Karla Poláčka. Další dárky byly například gramofonové desky se skladbami Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka.

Pokrm

V průběhu druhé světové války byly zásoby nicotné a přiděly ještě menší. Proto si s tím musely všechny pekařky důmyslně poradit, a přesto upéct vánoční cukroví. V tisku se proto začaly objevovat různé recepty, jako například na koláč z bramborových drobků nebo na cukroví s 35 g tuku a jedním vejcem. A pokud chcete okusit tehdejší vánočku, mám tu pro vás ingredience:

20 dkg vařených nastrouhaných brambor
60 dkg mouky
10 dkg cukru
5 kg margarínu
2,5 dkg kvasnic
trochu mléka. ➔

Docela si poradili, nemyslíte? Nedostatek surovin dokazují i šestihodinové fronty na kapra roku 1940.

večeře pro 1300 chudých dětí. Uskutečnila se v sálu Lucerna 20. prosince 1942 a součástí byla i přítomnost nejvyšších představitelů protektorátu.

JE SICE
PRAVDA, ŽE
DOOPRAVDY
SI NA NAŠE
NEJKRÁSNEJŠÍ
SVÁTKY
V ROCE KOMUNIST
NETROUFLI,
ALE PŮVODNÍ
CHARITATIVNÍ
A DOBROČINNÝ
NÁDECH AD-
VENTU ÚPLNĚ
VYHASL..

Vánoční literatura

Vánoční literární útvar jsem našla jen jeden, a to o situaci zoufalých protektorátních svátků, který si napsal historik Jan Slavík do deníku:

Jsme v předvečer Vánoc. Lidé mající plné tašky papírových peněz, namáhající se něco koupit. Marně. Jsme v pravém slova smyslu vyjedeni a vykradeni. A bude ještě hůře.

Slíbila jsem vám, že se ještě vrátím k tématu vánoční dobročinnosti. Roku 1941 se nacisté tradičního Vánočního stromu republiky rozhodli zneužít a založili sbírku zimního oblečení pro vojáky. Zároveň se začaly zabavovat všechny provozuschopné lyže v protektorátu. K tomu, že lidé odmítali věci vydávat a radši je spalovali, se váže i rozhovor zachycený v tramvaji v Brně 29. prosince 1941. Jeden z cestujících totiž na otázku, co je nového v Náměšti, odpověděl: "Naši kluci sedí doma a pálí lyže".

Pozitivněji byla veřejností přijata akce, v rámci které byla uspořádána slavnostní

Zastávka č. 3:

Komunismus

Máme tu začátek padesátých let a zároveň i šokující zprávu: Bolševici zrušili Vánoce! Je sice pravda, že doopravdy si na naše nejkrásnější svátky v roce komunisti netroufli, ale původní charitativní a dobročinný nádech adventu úplně vyhasl, Vánoční strom republiky komunisté neuznávali a zakázali. A není divu; to, že jsou si všichni majetkem rovni, je základ komunismu. Pak tedy nikdo žádné charitativní sbírky logicky nepotřebuje. Je ale ironií, že zásobovací situace v době socialismu byla tak zlá, že to bylo na Vánocích poznat.

Dárky

Jak jsem již zmínila, komunisté se pokusili na naše Vánoce zaútočit a to se jim bohužel do značné míry povedlo. Zakázali slavit svátky v křesťanském duchu a zašli dokonce až tak daleko, že vyjmuli i našeho dárce dárků - Ježíška. A s ním i

Pošta byla balíčky zahlcena i v roce 1936. Na snímku je pošta na pražském Wilsonově nádraží.
Zdroj: ČTK

DNEŠNÍ DĚTI
PODLE MĚ
NEJVÍCE POTĚŠÍ
NOVÝ TELEFON,
ALE TŘEBA
I KNIHY, BRUS-
LE NEBO NĚJA-
KÁ SPOLEČEN-
SKÁ HRA.

koledy, které ho připomínaly, takže musel nastoupit ruský děda Mráz. Ten samozřejmě nosil i jiné dárky, jako třeba knihy (a tyto příběhy byly i v dětských časopisech) o tom, jak "bídne" Vánoce mají na Západě, ve Francii nebo v Itálii, jak jen ti hloupí věří na Ježíška a jaké zlé svátky byly za první republiky. Další typické dárky této doby byly dřevěné hračky a gumová zvířátka. Později přijdou do módy i figurky Spejbla a Hurvínka. Pro dívky byl ten nejlepší dárek chodící nebo mrkací panenka a chodící zvířátka. Pro chlapce bylo vítězství, pokud dostali kolo nebo stavebnici Merkur (která byla oblíbená již za první republiky).

Pokrm

Vánoční stůl komunistické doby se moc nelišil od toho současného, ba skoro nijak. Součástí byl kapr s bramborovým salátem, hrachová nebo rybí polévka, vánočka a cukroví.

Vánoční literatura

Nyní vám ukážu na příkladu, jak se komunisti pokusili přesvědčit děti, že Ježíšek opravdu není. Tato ukázka přijde z knihy Ondřeje Sekory, autora legendárního Ferdý Mravence, *Štědrý večer*. Kniha je o tom, jak se Michálkovic děti, které vědí, že dárky se na Vánoce kupují, snaží přesvědčit Bábinku o tom, že Ježíšek není. Ona tomu ale nevěří, napíše dopis Ježíškovi, ale pod stromečkem nejsou žádné dárky, o které Ježíška žádala (je o to víc smutné, že následující slova říkají její rodiče):

Hloupá husa je to! Bábince se to opravdu nepovedlo. Ona si myslila, že to na Štědrý večer všechno spadne z nebe. Tak napsala o dárky Ježíškovi...

Dále mám pro vás ukázkou koledy, která nám nahradila naše klasické, s velice komunistickým textem:

Za to, že tolik dárků mám,
že teplo je v naší škole,
já vím, že nejvíc děkuji vám,
stateční horníci v dolech.
(...)

Za to, že rudý šátek mám,
ať se to každý doví:
horoucí pozdrav posílám
soudruhu Gottwaldovi.

Zastávka č. 4:

Současnost

A jsme na konci naší výpravy, ale ještě musíme probrat současnost. Tu sice všichni dobře známe, ale nezaškodí si ji rozpitvat.

Dárky

Dnešní děti podle mě nejvíce potěší nový telefon, ale třeba i knihy, brusle nebo nějaká společenská hra. Většina z nás, dětí, si to možná neuvědomuje, ale i takové teplé ponožky se mohou hodit. ☺

Pokrm

Dnes máme většinu věcí dostupných, takže si můžeme stromeček ozdobit čokoládovými figurkami, můžeme si upéct cukroví, udělat kapra, řízek, nebo klobásu, bramborový salát, no prostě všechny ty pochoutky, které známe.

Vánoční literatura

Dnes už jsme v zasetí moderní doby a televize, a proto můžeme kolem sebe slyšet popěvky jako třeba:

Hajdom, hajdom .com, hajdom, hajdom .com!

Nebo reklamy jako:

Jablíčka, hruštičky, se skořicí jsou,
v nové zimní edici pořad přinesou!

Tímto se s vámi loučím a doufám, že se vám cesta líbila. Těším se na další návštěvu!

Informace byly čerpány z knihy *České Vánoce*. ●

Průprava

Před každým ledem máme tělocvičnu, kde máme buď balet, choreografii, fyzickou nebo posilování.

INTERVIEW S MONIKOU FROLÍKOVOU

TEXT: **Zuzana Nocarová 4c**

BRUSLIT JSEM
ZAČALA VE 4
LETECH, TADY
V MLADÉ
BOLESLAVI.

Mončo, synchronizované krasobruslení pro mě bylo úplnou novinkou. Jak ses k synchronizovanému krasobruslení dostala? Jaké byly tvé začátky?

Moji poslední sólo sezónu jsem bruslila u nové trenérky, která dělala právě synchronizované krasobruslení v Praze. Párkrát jsem se na ni jela podívat. Nakonec jsem se rozhodla, že přestoupím do Prahy. Začátky nebyly zrovna jednoduché. Celé to bylo komplikované. Někdy v květnu 2017 jsem přišla do Prahy, kde v tu dobu byly dva synchro týmy. Asi po měsíci se týmy spojily a vznikl náš tým.

V kolika letech jsi začala s krasobruslením a kdo tě k tomuto sportu přivedl? Jak jsi začínala?

Bruslit jsem začala ve 4 letech, tady v Mladé Boleslavi. Jsou tu dva krasobruslařské kluby, mezi kterými jsem několikrát přecházela z různých důvodů. K bruslení

mě přivedli především rodiče a brácha, který hrál hokej. Chodili jsme se na něj na zimní stadion často dívat.

Dělala jsi v dětství kromě krasobruslení i jiné sporty?

Jako malá jsem dělala spoustu sportů, ale nikdy jsem u nich moc dlouho nevydržela. Vždy jsem dělala krasobruslení a nějaký sport k tomu – např. balet, gymnastiku, aerobik, tenis a atletiku. Krasobruslení u mě ale vždy zvítězilo.

Jak se připravujete – určitě ne pouze na ledě. Jak probíhají vaše tréninky?

Tréninky máme stabilně 3x týdně – většinou 3 hodiny. Vždy se objeví i nějaké tréninky navíc, které trvají půl dne nebo i celý den. Před každým ledem máme tělocvičnu, kde máme buď balet, choreografii, fyzickou nebo posilování. Poté následuje hodina a půl ledu, kde se ➤

rozbruslíme. Následně pracujeme na jednotlivých částech programu.

Jak to máš s dojížděním na tréninky? Není to časově náročné?

S dojížděním na tréninky to úplně snadné není. Autobusy mi moc dobře nejezdí. Moji rodiče mě v tomhle ohledu hodně podporují a do Prahy mě vozí. Každopádně naše tréninky jsou poměrně pozdě a končíme třeba ve 21hod., někdy až kolem 21:30. Pak se domů vracíme až kolem 23. hod.

Čím vyvrcholí vaše sezóna? Jakým způsobem se nominujete na MS?

Na konci naší sezóny nás čeká WSSC, který se bude v roce 2020 konat v Americe (Lake Placid). Předchozí sezóny jsme se nominovaly ziskem určeného počtu bodů na zahraničních závodech. Tento rok musíme porazit nově vzniklý soupeřící tým z Brna na rozstřelovém závodě, který se koná 6. – 7. prosince v Rize.

Co máš na synchronizovaném krasobruslení nejraději?

Na synchru mám nejraději to, že na nic nejsem sama. Kdybych měla říct, co na krasobruslení miluji celkově, tak je to umění splynout s hudbou a posun svých hranic.

Co je nejdůležitější při krasobruslení v týmu? Je těžké se synchronizovat?

Rozhodně to těžké je. Celé programy máme napočítané přesně na doby a každý musí vědět, co v jakou dobu dělá. Když se 100% soustředíte, vše se dá naučit. Technika je samozřejmě důležitá, ale je to týmový sport, takže mnohem důležitější je schopnost se přizpůsobit, spolupráce, důvěra a empatie. Může se stát, že se něco pokazí a vy musíte být schopná lidem

kolem sebe pomoci.

Kdybys měla pár slovy popsat svůj tým – jaká by to byla? Jaký je váš tým?

V týmu jsem druhá nejmladší, přičemž ostatním je 20 – 26 let. Trávíme spolu na prostou většinu našeho volného času, až je nám divné, když se jeden den nevidíme. Samozřejmě mě občas dokážou naštvat, ale už je беру jako svou druhou rodinu a mám je hrozně ráda. Nejde s nimi strávit jeden trénink bez záchvatů smíchu. Navíc vím, že holkám můžu naprosto věřit. Je tam prostě ten pravý týmový duch.

Co považuješ za svůj největší dosavadní úspěch? A naopak zklamání?

Pro mě je největším úspěchem účast na MS, kde se každý rok posouváme o několik příček výše a právě tenhle posun je pro mě nejdůležitější. Nějaké zklamání asi úplně nemám. Vždy se může stát, že nás někdo porazí, což se samozřejmě někdy stalo, ale pro mě to není o tom získat zlatou medaili.

Jaká je tvá nejoblíbenější vzpomínka? Na co vzpomínáš nejraději?

Nejoblíbenější vzpomínka je z mého prvního MS ve Stockholmu, který se konal v Globe areně. Bála jsem se, že to holkám zkazím. Vše se změnilo, když jsme dojely náš program a já jsem se podívala kolem sebe. Uviděla jsem tu obrovskou halu plnou lidí, kteří nám tleskali. V tu chvíli jsem byla opravdu šťastná.

Děkuji za rozhovor. Do Ameriky na WSSC držíme palce a přejeme hodně ledového štěstí!●

KDYBYCH
MĚLA ŘÍCT,
CO NA KRA-
SOBRUSLENÍ
MILUJI CELKO-
VĚ, TAK JE TO
UMĚNÍ SPY-
NOUT S HUD-
BOU A POSUN
SVÝCH HRANIC.

Trénink

naše tréninky jsou poměrně pozdě a končíme třeba ve 21hod., někdy až kolem 21:30.

THE LOOKING GLASS

I have read many books, but never came across one that I would be shocked and impressed by at the same time.

TEXT: **Barbora Smolková 2.c**

THE ONLY
CRITICISM
I HAVE ABOUT
HIS BOOKS
IS THE FACT
THAT IT TAKES
ME A LONG
TIME TO READ,
BECAUSE IT
COMPLETELY
SUCKS ME IN.

Until I found this one- Looking Glass by Andrew Mayne (it's a part two to Andrew's previous book called „The Naturalist“.

The main character is an American scientist Theo Cray. In the previous book Theo helped - and eventually solved a huge crime, which was the case of a murderer who was crazy, but really smart and killed many people. Because of him Theo invented a PC programme that helped working out cases like this, because it was able to see what people wouldn't have seen.

In this book Theo is helping (or solving - since the police couldn't have solved it for 20 years) a case of a desperate father, whose son named Christian has gone missing for 20 years. He was lastly seen leaving his school and suddenly- all that was left from him was his bike. Theo can hear a story, that many people believe isn't true. It is a story of a „Toy man“ who rides around the town in a white van giving little boys toys, and when he meets a certain boy for the second or third time, he picks him up and takes him home, telling the boy that this place where he's going to take him is a Toy land.

However, Theo doesn't find a Toy land, he finds an old house where an old lady with her dog keeps finding bones at her backyard... The police think that the lady is just old and therefore sees unreal things...

Will Theo find the Toy man? Will he find

Christian ? I guess you will have to find out yourself. All I am going to say is just the fact - this book is mysterious, full of twists and turns and when you read one chapter, you immediately have to start the next one, because it's so tempting. It never leaves you bored. Andrew Mayne is honestly the best writer I have come across so far. The only criticism I have about his books is the fact that it takes me a long time to read , because it completely sucks me in - to the point that I have to keep reading. So be aware of that!●

BESEDA S MICHAELEM KOCÁBEM

**Je jedna hodina po poledni,
14. listopadu 2019, a v aule
Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
v Mladé Boleslavi začíná být opět
rušno.**

TEXT: **Josef Müller 8.0**

O JEDNÁNÍ
S TEHDEJŠÍM
PŘEDSE-
DOU VLÁDY
ADAMCEM,
O STRUKTUŘE
OBČANSKÉHO
FÓRA NEBO
O INICIATIVĚ
MOST.

V průběhu celého dne zde v rámci připomínky 30 let od sametové revoluce probíhaly besedy s pamětníky, projekce filmů nebo vystoupení školních zájmových kroužků. Teď už ale přišel čas na zlatý hřeb dnešního programu, a to besedu se zpěvákem, politikem a občanským aktivistou Michaellem Kocábem. Aula se plní studenty čtvrtého ročníku. Mnozí z nich si nejsou jisti, kdo to „ten Kocáb“ je, proto někteří spolužáci absolvují můj poučný výklad o zásluze pana Kocába na odchodu sovětských vojsk z Československa v roce 1991, účinkování v kapele Pražský výběr atd. První řadu plní skupinka lidí, které nikdo z nás nezná, a jejich přítomnost je pro nás zatím malým tajemstvím.

Po úvodní části, ve které jsou zpívány písně spojené s listopadem 1989, modlitba pro Martu a Náměšť (ke sborovému zpěvu tohoto slavného popěvku J. Hutky se z publika přidávám pouze já a připadám si jako blbec) a po úvodním slovu pana ředitele, je nám ořejmena i přítomnost pánů a paní v první řadě. Jedná se o spolužáky pana Kocába z doby, kdy studoval na našem gymnáziu!

Michael Kocáb se besedy ujímá se sympatickou neformálností, ke které přispívá i přítomnost přátel, na které se tu a tam obrací s osobními vzpomínkami. Osnovu řeči tvoří jeho nová kniha o událostech sametové revoluce z pohledu přímého aktéra.

Teď se už se i někteří studenti, kteří zprvu nedávali pozor, zaposlouchávají do vzpomínek na události, které má pan Kocáb z první ruky. O jednání s tehdejšími předsedou vlády Adamcem, o struktuře Občanského fóra nebo o iniciativě Most. Výroky mě překvapují svou otevřeností. Například o záměrech StB a roli „mrtvého studenta“ Šmída – důstojníka Zifčáka, o tom, jak se soudruhům vymkla věc z rukou nebo o vyjednávání s armádou, která začala šachovat kolem Prahy. I tuto náročnou látku popisuje M. Kocáb s nadhledem a přidává některé humorné okamžiky, jako např., když šlo OF vyjednat s komunistickou vládou do Strakovy akademie. Setkání bylo domluveno za podmínky, že se ho nebude účastnit Václav Havel. Ten proto čekal ve vestibulu. V průběhu čekání za ním však chodili rozhořčení občané, kteří ho považovali za zaměstnance úřadu vlády a nosili mu petiční výzvy proti aktérům protivládních demonstrací. Tyto petice a stížnosti Havel přijímal a ukládal do své tašky, kde našly svůj konec.

Zanedlouho přichází na řadu hlavní triumf pana Michaela Kocába z doby jeho působení v československém parlamentu v roce 1990, a totiž vypovězení smlouvy o dočasném pobytu vojsk Sovětského svazu na území ČSSR z roku 1968.

Na závěr je místo na dotazy, které zaznívají jak z řad studentů, tak z řad bývalých studentů (spolužáků M. Kocába). Ty především míří na hodnocení současné

politické a společenské situace v ČR. M. Kocáb přiznává, že situace není taková, jakou si v devadesátých letech představoval, že bude. Uznává, že jsme se dokázali oprostít od vazeb na Sovětský svaz (až na některé politiky) a připojili se k liberálním demokraciím západní Evropy. Přemýšlí rovněž, k jakým hodnotám by se měla

současná společnost upnout.

Beseda právě skončila. Studenti odměňují Michaela Kocába silným potleskem a odebírají se z auly. Snad obohaceni o myšlenky, poznatky a úvahy, které jim byly sděleny tímto vzácným hostem. ●

Svíce
Vzor srdce upomíná
na pohnutou historii

Akce
Michael Kocáb a ředitel
Vlastimil Volf

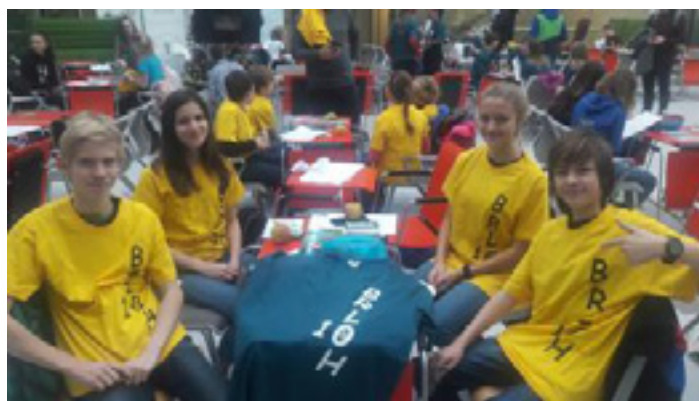

Představení
Vystoupení dramatického
souboru

MÁME NOVÉ JEZÍRKO

TEXT: **Kateřina Horáková 3.0**

Nedávno na našem školním pozemku vedle haly vyrostlo krásné jezírko. Můžeme si teď říct nějaké základní informace. Jezírko byl nápad především paní profesorky Neuhäse-rové, měří zhruba 17 m², hluboké je max. 1,4 m a je vykládáno černou fólií. Obsypáno je malými oblázky, které doplňují větší kameny s vodními rostlinkami. Bylo stavěno z několika důvodů: Prvním z nich je ekologie. Voda, která naprší a dříve stékala do kanálu, bude teď plnit jezírko. Dalším důvodem je zvlhčování - jezírko bude zvlhčovat prostředí kolem sebe. Poslední důvod, jeden z nejdůležitějších, je výuka. Celé jezírko bylo dotováno firmou Škoda auto. Za zbylé peníze z dotace se tudíž nakoupí různé lupy, mikroskopy, sítky a další věci na pozorování zvířátek, které se doufejme během jara objeví. Na jaře se tedy můžeme těšit na výuku u jezírka. ●

VELKÉ FINÁLE - BRLOH

Ve středu 4.12.2019 se v atriu CEITECu Masarykovy univerzity v Brně konalo Velké finále logické soutěže BrLoH. Tým studentů 3.O Gymnázia Dr. J. Pekaře s názvem Wolfiho Krů ve složení Daniel Wolf, Ondřej Zapletal, Anna Zejbrdlichová a Markéta Lindáková s velkým bodovým náskokem před ostatními týmy vybojovali 1. místo. Gratulujeme. ●

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ MIKROPOVÍDKU

Kroužek tvůrčího psaní rozjždí literární soutěž o nejlepší mikropovídku na téma: „Co vidím na bílém papíře“. Pokud se chcete zapojit, zašlete vaši povídku na adresu studentrevue@gmail.com ●

ČESKO-POLSKÁ SOUTĚŽ

Dne 2. 12. 2019 se dva čtyřčlenné týmy ze 4. O ve složení David Šubrt, Adam Pospíšil, Ondřej Kavan a Ondřej Horák a 6. O ve složení Daniel Pres, Viktor Pospíšil, Tereza Vrbová a Johana Vondráková zúčastnily III Konkursu wiedzy o Polsce a Czechach v Nowe Rudě. Jedná se o mezinárodní soutěž, které se naše škola zúčastnila již podruhé. Po vědomostním testu a praktické části oba dva týmy obsadily krásné 3. místo. Studentům srdečně gratulujeme k úspěchu a přejeme hodně štěstí v příštím ročníku soutěže. ●

30 LET SVOBODY

*Letošní 17. listopad jakožto 30leté
výročí sametové revoluce*

TEXT: **Pavčina Lenghartová** 8.0

Gusto, je tu husto!

„Podívej se, Gusto, jak je tady husto!“ skandoval nekonečný dav demonstrantů během posledního listopadového víkendu. Na Letenské pláni se v sobotu 25. listopadu sešlo odhadem až 800 000 lidí, o den později půl milionu.

Dne 17.11., jak píší kalendáře, je Den boje za svobodu a demokracii, který si každoročně připomínáme.

TEXT: **Pavína Lenghartová 8.0**

19.11. SE
FORMOVALO
OBČANSKÉ
FÓRUM JAKO
PLATFORMA
OBČANSKÝCH
AKTIVIT OD-
MÍTAJÍCÍCH
REŽIM, V ČELE
STÁL VÁCLAV
HAVEL.

Letošní 17. listopad byl ovšem 30leté výročí revoluce. Víte vůbec, co se v listopadu roku 1989 stalo? Připravila jsem pro vás stručný nástin událostí.

Nejprve zmíním, že 17.11. je též Mezinárodním dnem studentstva, který ale odkazuje na rok 1939, kdy na nátlak nacistického Německa byly na 3 roky uzavřeny české vysoké školy z důvodu studentských demonstrací proti nacistické okupaci. Událost je také spojena se zabitím studenta Jana Opletala.

Ale nyní k roku 1989. Nejprve je potřeba vrátit se trochu dále do minulosti...

26. května 1946 se konaly první poválečné parlamentní volby, ve kterých vyhrála Komunistická strana Československa (předsedou vlády se v červenci stal Klement Gottwald), která postupně ovládla nejen policii a armádu. Následující rok se začaly události vyostřovat, do SSSR byly posílány zprávy o útlaku KSČ ze strany pravicových stran. Zprvu se předpokládalo, že v dalších volbách zvítězí právě pravicové strany, proto byla v lednu tajně vyslána brigáda KGB (tajná sovětská služba) za účelem ochrany a podpory KSČ a samozřejmě K. Gottwalda.

28. února 1948 vyvíjela komunistická demonstrace nátlak na prezidenta Edvarda Beneše, který téhož dne přijal demisi sociálně demokratických ministrů Václava Majera a Františka Tymeše a zároveň dovolil komunistům dosadit si vlastní členy (čímž mimochodem porušil ústavu). Tyto události označujeme jako únorový převrat (pro komunisty též „Vítězství československého pracujícího lidu“), kterým nastolil novou komunistickou totalitní vládu, jejíž hlavou se stal v červnu Klement Gottwald. Nastalo 40 let nesvobody a naprostého úpadku Československa - i po té ekonomické stránce. Nesvobodné volby, politické vraždy, tajná policie a cenzura. Absurdní, nefungující ideologie a manipulativní propaganda. Ale děkujeme našim prarodičům či rodičům za 17. listopad 1989.

Toho dne odstartovala tzv. sametová revoluce. Konala se ohlášená studentská manifestace k uctění památky Jana Opletala, které se zúčastnilo asi 15 000 studentů. Na Národní třídě ale brutálně zasáhla proti studentům Veřejná bezpečnost, což pobouřilo společnost. Následujícího dne začalo organizování stávek, kterou „podpořila“ lživá (jak se později ukázalo) informace o ubitím studentovi Martinu Šmídovi.

19.11. se formovalo Občanské fórum jako platforma občanských aktivit odmítajících režim, v čele stál Václav Havel. Další den proběhla velká demonstrace na Václavském náměstí, které se účastnilo přes 150 000 demonstrantů požadujících nejen objasnění tvrdého zásahu VB na Národní třídě, ale také demokratizaci společnosti. 24.11. se členové předsednictva ústředního výboru vzdali svých funkcí, ale to nestačilo. V dalších dnech se ještě uskutečnily dvě demonstrace na Letné a celostátní, dvouhodinová, generální stávka.

A konečně 29.11. Federální shromáždění zrušilo článek ústavy o vedoucí úloze KSČ, čímž formálně skončil komunistický režim. 7.12. rezignovala vláda, byla jmenována nová a prezident Gustav Husák rezignoval.

Václav Havel byl zvolen prezidentem 29.12. A nyní je to 30 let od doby, kdy naši předkové vybojovali demokracii. 30 let svobody v naší zemi, kterou si musíme i nadále uhájit, a umět rozpoznat totalitu, což může být v dnešní době těžké. Svoboda je pro každého z nás nejdůležitější, nechceme o ni přijít. Připomínejme si proto dobu komunismu, naučme se hájit svá práva, informujme se, abychom mohli včas odhalit totalitní praktiky. ●

Ať jde každý vlastní cestou
Antikódy Václava Havla

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

Ať jde každý vlastní cestou!

xxxxxxAť jde každý vlastní cestou!xxx

Ať jde každý vlastní cestou!! xxxxxxxx

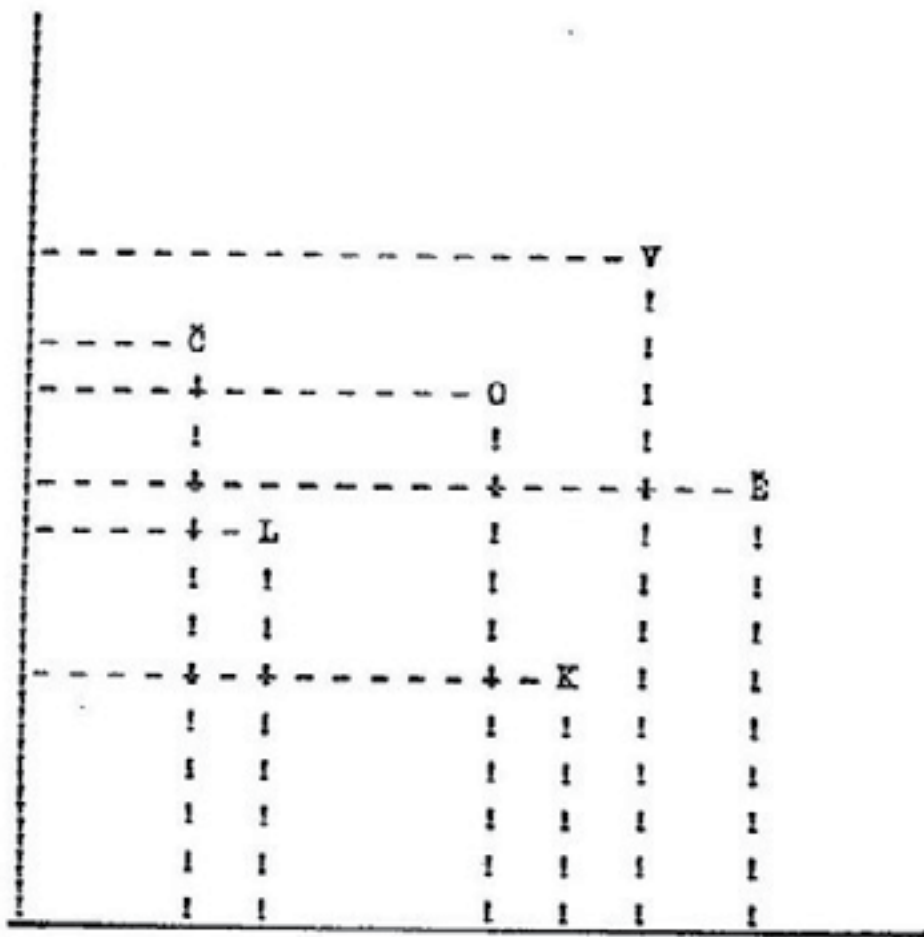
Ať jde každý vlastní cestou!!

Ať jde každý vlastní cestou!!

Ať jde každý vlastní cestou!!

Ať jde každý vlastní cestou!!

Ať jde každý vlastní cestou!!

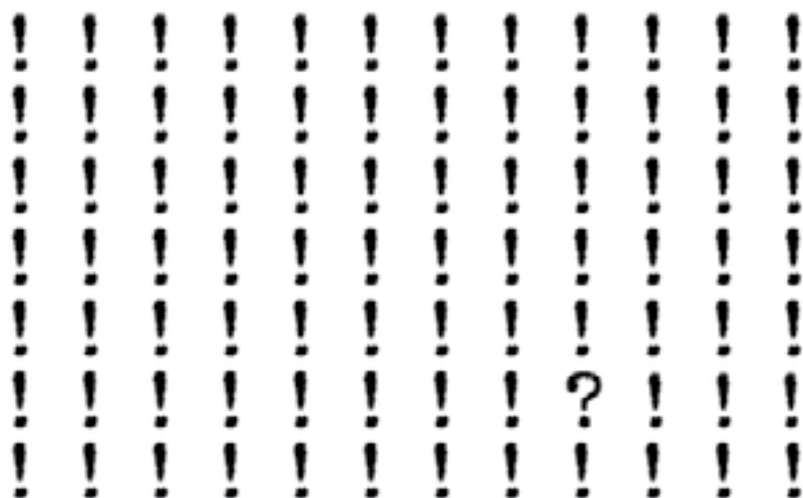
Člověk Vyrozumění

Antikódy Václava Havla

„NADĚJE
NENÍ TO PŘE-
SVĚDČENÍ, ŽE
NĚCO DOBŘE
DOPADNE, ALE
JISTOTA, ŽE MÁ
NĚCO SMYSL
- BEZ OHLEDU
NA TO, JAK TO
DOPADNE.“

- VÁCLAV
HAVEL

[illegible]

„ČLOVĚK PRO-
STĚ NENÍ BŮH
A HRA NA NĚJ
SE MU KRUTĚ
MSTÍ.“

- VÁCLAV
HAVEL

Filozof 🖱️ Nálada 📌
Antikódy Václava Havla

„NA ODPOVĚD-
NOSTI JE NEJ-
ZAJÍMAVĚJŠÍ
TO, ŽE JI
S SEBOU NOSÍ-
ME VŠUDE.“

- JAN PATOČKA

INTERVIEW S PROF. JANOU SOBOTKOVOU

TEXT: **Jakub Škvrna 2A**

Co Vás vedlo k tomu, že jste se stala učitelkou?

Dva měsíce prázdnin..... Hodně jsem jako dítě četla a ve škole jsem číst nemohla. Tedy mohla – pod lavicí, jenže občas si toho učitelé všimli a následovaly docela nepříjemné zvláštní úkoly. Navíc jsem vyrůstala na malém městě a rodiče se dobře znali s učiteli, takže kromě zmíněných „psacích“ úkolů následoval doma ještě pohovor nebo další trest – práce navíc, zákaz jít ven nebo ten nejhorší – zabavení rozečtené literatury, dokud se takzvané nepolepším. Z té doby pochází můj zvyk mít rozečteno víc knížek – prostě pro jistotu. Vám by tyto výchovné metody asi připadaly jako z minulého století, což je fakt pravda, ale tenkrát byla výchova mnohem přísnější, než jak ji znáte dneska. Občas mi sice připadalo pokořující například čistit celé rodině boty, když bych se mohla ponořit do strhujících osudů hrdinů verneovek nebo mayovek, s odstupem času ale musím říct, že mě to naučilo leccos překousnout, navíc umím většinu domácích prací a dnes už nemám pocit, že jsou za trest☺. No, a abych se vrátila na začátek – o prázdninách jsem mohla číst kdykoliv a žádné sankce nehrozily.

Takže na počátku byla záliba v četbě...

V deváté třídě jsem vedla s rodiči boj o střední školu – chtěla jsem být knihovnicí, jenže tenkrát byla v republice jediná střední škola tohoto typu na Moravě, a to si ani moje paličatost neprosadila. Tak zbylo gymnázium – humanitní větev, skvělí profesori, kteří nás v letech normalizace ve většině případů „nenormalizovali“, naopak. Hlavně ve třetím a čtvrtém ročníku už bylo jasné, že chci studovat historii a češtinu nebo angličtinu na pražské filozofické fakultě. Jenže systém byl tenkrát nemilosrdný. Přihláška na vysokou byla pouze jedna, navíc obory byly pevně stanovené. V roce mé maturity se ani jedna z kombinací neotevřela, tak jsem se musela „našrotit“ na přijímačky z ruštiny s tím, že když se dostanu, tak příští rok přestoupím. No, ani rok poté se v učitelské kombinaci změna nekonala, na překla-

datelství a tlumočnictví jsem nebyla tzv. dost kovaná – byla jsem pouhou řadovou členkou SSM - a to nestačilo. Navíc jsme měli v kruhu skvělou partu, a tak jsem po pěti letech studia hledala práci v oboru „učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů pro 5. – 12. ročník“.

Jak vzpomínáte na minulý režim?

Myslím, že jsem už hodně řekla v předchozí odpovědi. Nemůžu říct, že bych na ty doby vzpomínala s nostalgií, i když je to pořád ještě pro mě ta delší část života, spojená s mládím, studentským životem, založením rodiny.... Naše rodina nebyla prorožimní, nikdo nebyl ve straně, ale zas alespoň nebyl nikdo vyloučen po roce 1968... Od dědy a babičky jsem se dozvěděla o důvodech, proč moje maminka a její sestry nemohly v 50. letech na střední školu, musely od 14 let pracovat a po večerech si dostudovaly alespoň dvouleté školy. Na druhou stranu jsem díky tomu měla v posudku na střední i vysokou školu v kolonce třídní původ uveden ten správný – dělnicko-rolnický.

Posudek?

Nechápete, o čem je řeč? A to je právě to, co je na současné době skvělé – nejenže nemusíte pečlivě zvažovat, kde, co a před kým můžete říct, nemusíte se přetvařovat, předstírat, že něčemu věříte, když to není pravda. Můžete si svobodně vybrat školu i obor a nemusíte čekat třeba deset let, abyste se mohli věnovat tomu, co jste chtěli studovat už tenkrát po maturitě. Váš třídní o vás nepíše slohové cvičení, které bylo při přijímacích zkouškách důležitější než to, co umíte.

A jaké to bylo vyučovat před rokem 1989?

Učit před rokem 1989 – záměrně se vyhýbám pojmenování té doby – bylo opravdu jiné. Paměť je prý milosrdná, vytěšňuje nepříjemné zážitky. Pro mě je jedním z těch, které se mi zapomenout nedaří, příběh dívky z doby, kdy jsem ještě učila na jiném gymnáziu. Byla nejlepší ve třídě, s velkým talentem na jazyky, ➤

CHTĚLA JSEM
BÝT KNIHOV-
NICÍ, JENŽE
TENKRÁT BYLA
V REPUBLICE
JEDINÁ STŘEDNÍ
ŠKOLA TOHO-
TO TYPU NA
MORAVĚ

JAKO VŠECHNO
MÁ I NAŠE
SOUČASNOST
ODVRÁCENOU
TVÁŘ, KTEROU
ZPŮSOBILA
NEOCHOTA
DOTÁHNOUT
SPOUSTU VĚCÍ
K LEPŠÍMU,
PŘEHLÍŽENÍ
SOCIÁLNÍCH
PROBLÉMŮ,
LHOSTEJNOST.

zodpovědná, bezvadná kamarádka. Do posudku jsem napsala všechny možné důvody, proč by právě ona studovat měla, s kolegy jsme hledali každou maličkost, která by jí mohla pomoci. Doporučení ke studiu od okresního výboru KSČ stejně nedostala – rodina byla věřící a ve městě se to vědělo.

Sametová revoluce

Jak jste se dozvěděla, co se vlastně děje? Jak jste toto období prožívala?

Možná to zní nepravděpodobně, ale pamatuji si ten páteční večer i po třech třiceti letech velmi přesně. Byla jsem na druhé mateřské, v pátek v poledne přijela z Prahy kamarádka se svými dvěma dětmi, a tak jsme měli doma takové menší jesle. Dlouho jsme se neviděly, chtěly jsme si popovídat předtím, než večer dorazí z basketu naše drahé polovičky. Proto jsme děti rychle nakrmily, vykoupaly a uložily. Uvařily jsme si kávu, pustily si Hlas Ameriky, který byl v té době slyšet lépe než Svobodná Evropa, abychom se dozvěděly, co se děje v Německu, kde pár dní předtím padla Berlínská zeď. Všude kolem se něco dělo, jenom Československo bylo v takovém stavu nehybnosti. Po přehledu zpráv se obvyklý večerní program přerušil, aby mohly zaznít mimořádné zprávy z Prahy... Dodnes si pamatuji rozrušení v hlase Jolyona Naegeleho, na jeho roztomilou češtinu, kterou se snažil popsat, co se na Národní třídě děje. Další dva dny byly zvláštní – informací bylo málo, často si odporovaly, šířily se obavy, že se do věci vloží armáda. Teprve po pár dnech bylo jasné, že se věci opravdu pohnou k lepšímu. Události generální stávky a hlavně zrušení článku čtyři tehdejší platné ústavy – vedoucí úlohy strany – jsou pro mne klíčové momenty prvních týdnů. Volba Václava Havla a hlavně jeho novoroční projev jsou pro mě osobně

nezapomenutelné a přála bych každému, aby si na chvilku mohl tehdejší náladu zažít.

17. listopad v rodině slavíme nejen při kulatých výročích. Scházíme se s kamarády a našimi dětmi v Praze, projdeme se po Národní, zastavíme se a vzpomínáme. Utíká to rychle, vloni už s námi byli vnuci.

Kde jsme tedy podle Vás teď, kam jsme se posunuli?

To není lehká otázka. Určitě se najde dost lidí, kteří se v minulém režimu cítili lépe – stát se staral, sice nijak slavně, ale oni nemuseli spoustu věcí řešit. Bylo to trochu jako v zoologické zahradě – nepříš na vás, dostanete najíst, ošetřovatel se postará o pořádek v kleci, ale zkuste se dostat za mříž...

Čeho si vážím já? Především toho, že se v uplynulých letech podařilo naší zemi otevřít světu, zakotvit ji v civilizovaném světě, že tu vyrůstá generace, která už není vnitřně poznamenaná rozporem mezi tím, co si myslí a tím, co si má na něčí pokyn myslet. Jako všechno má i naše současnost odvrácenou tvář, kterou způsobila neochota dotáhnout spoustu věcí k lepšímu, přehlížení sociálních problémů, lhostejnost. Hodnoty jako čest, slušnost, ochota pomoci se někdy považují za slabost, často se zdá, že vychytralost a bezohlednost jsou ty správné předpoklady k lepšímu životu. Přesto bych neměnila, i když není všechno dokonalé.

Je něco, co byste chtěla vzkázat našim studentům?

Toho by bylo hodně, ale zatím mám možnost jim toho dost říkat každý den osobně. Ale vy asi chcete nějaké moudro na závěr. Pomůžu si citátem: Je na každém z nás, aby se snažil. Ti, kteří říkají, že jedinec toho moc nezmůže, si jen hledají výmluvy.“

Člověk

Antikódy Václava
Havla

9%864901\$58300%758%011\$32\$64%93019%42095\$3%20\$164\$
107%6\$4329%01923%4329%0110\$548%648\$3289010%7681003
98536\$0 0%547%\$0198%54301789%54320\$98%76%0\$861
9\$4103% ě 16943%0\$90754319%1109%\$53877308%05219%4
816%\$52 08659%0\$43219\$432%98016%7221444%21006\$
3%2%0\$045743%0\$7397%07540110%907641\$5\$1%8532 17
10\$3379%29 89%0065\$563%32015\$4239991\$40\$ k 2%
%48763%0\$1 1 50158%7530\$%68%139%7\$53201883 55
6\$699%3015 80%970%\$10%8497%011448%\$53%23901%0\$2
6649%01\$557%52182 77%3890\$%\$876%4300%9219%4321%
5%947890\$2361179% o 2122\$69%08\$6419%32%088843\$710
037\$097%654320%81 1%3200\$5\$5339%011069%5320\$51%
\$750%950\$9870%321019\$4829%0110%86\$432%2938\$8539%015
01773%63\$5\$587063%084419\$3%2%\$5420%860%1\$74132005%
79%\$420%1\$589%370%70\$730%530032%1%1\$117390%46619\$3
88%\$05290%47823\$5 %40%830%169%\$2\$693%60%200\$111
1759%32100\$7\$5481 v 1689%32%0\$45 9%32\$0%7418\$
33210%5\$4%321\$60 054987%5301% ě 01%84%0\$752
%1158%6320%\$85\$43210%754\$39%329916 1\$53908932\$5
010188\$3%8530%\$65\$32%590%1%489%0\$0963%210%70%42301
7%640\$%9321%654%2100755%3%\$5201\$5\$28935%743%019\$2%
49%201%6430\$42109%759%3\$0%7520%110%\$59%3\$7%4760105

CO VŠECHNO UMÍ PODZIM

S podzimem se pojí řada nádherných jevů. Stromy malují své listy do rozmanitých odstínů zlaté, oranžové, hnědé i rudé.

TEXT: Elen Marie Honzáková 5.0

PODZIM VNESE
SMRT JEN DO
MYSLÍ TĚCH,
KTERÍ NEJSOU
OCHOTNI ZA ŽI-
VOT BOJOVAT.
TĚCH, KTERÍ SI
RADĚJI NECHAJÍ
VYRVAT SVÉ
KOŘENY, NEŽ
ABY PŘIŠLI
O SVŮJ KVĚT.

Rostliny vadnou, louky hýřící barvami mizí a zvířata se připravují na zimu. Jsou ale všechny tyto úkazy tak krásné, jak si my lidé myslíme? Kdo si při pohledu na pestrobarevné podzimní listí, zlatavé stonky květin, jablka a hrušky zářící jako drahokamy v korunách ovocných stromů povzdechne a řekne si: „Vše umírá...“?

Tak jako svou barvu mění listy stromů, tak lidská kůže bledne. Tak jako se seschlé stonky lučního kvítí hroutí k zemi, tak lidský život křehne. Tak jako nevzácné deště smývají z tváře Země rýhy, omílají skály a plní koryta řek, na člověka padá břemeno žití a jeho oči se plní slzami. Zimní člověk žije v temnotě. Ráno vstává za úsvitu měsíčního, večer se vrací domů za záře hvězd. I v myslí temno, pusto. Myšlenky bloudí černočerným prostorem - jedním uchem dovnitř, druhým ven.

Podzim je víla oděná v pestrých barvách, která vnáší do světa úlevu po letní vřavě. Podzim je víla s růžovými líčky a hřejivým úsměvem, která uspává zvířátka na zimu a svléká unavené stromy z načančaných rób. Podzim je čaroděj,

který přináší více tmy, který dupe po chladem zkřehlých stoncích rostlin, je předzvěstí zimy, smrti a hladu. Magie klidu, chladu a temnoty, která uspává jiskřičky naděje, nechává za sebou první námrazy a jinovatky.

Ale v žilách proudí horká krev. V duchu tepe naděje. Tak jako podzim nese smrt a konec, nese nový začátek. Nejsou to celé rostliny, co zahynou - jen jejich květy, stonky, listy. Pod zemí mají hluboké kořeny a nemíní se nechat porazit. Nedůležité části umírají a jádro zůstává. Podzim nás zkouší. Jak bychom si vážili tepla, kdyby nebyl chlad? Jak bychom si vážili pestrých květů, jak rostlin, jak lásky, kdybychom na ně nikdy nemuseli čekat?

Podzim vnese smrt jen do myslí těch, kteří nejsou ochotni za život bojovat. Těch, kteří si raději nechají vyrvat své kořeny, než aby přišli o svůj květ.

práce byla napsána jako soutěžní sloh Olympiády z českého jazyka ●

NA NAŠÍ ŠKOLE MICHAELKOCÁB

**Seděla jsem na svém místě v aule,
připravená na začátek besedy
s panem Michaelem Kocábem.**

TEXT: **Sofie Anna Janebová 2.0**

Místnost se postupně naplňovala a začátek akce se blížil. Kromě učitelů byli přítomni hlavně žáci vyšších ročníků a také kdysi spolužáci a jeden bývalý učitel pana Kocába, kteří měli vyhrazená místa v první a druhé řadě. Už asi po sté jsem si třídila otázky a připravovala se na rozhovor. Chvilí nato se otevřely dveře a vstoupil pan Kocáb, doprovázen panem ředitelem. Oba se usadili a na pódium vstoupil Adam Malý, který zarecitoval úvodní báseň, se dvěma písněmi (samozřejmě Modlitba pro Martu byla první volbou) přispěla i Lyra. Potom, co skončili, už začala beseda, ve které zaznělo mnoho mně ještě neznámých informací a pan Kocáb v ní představil svou knihu s názvem Vabank, která pojednává o odsunu sovětských vojsk z naší země. Beseda velmi rychle utekla. Počkala jsem, až se pan Kocáb uvolní, resp. až bude volný, a požádala jsem ho o rozhovor. Kývl mi a vyšli jsme spolu k jeho autu na školním dvoře. Z připravených otázek jsem vybrala jen pár, protože pan Kocáb moc času neměl...

**Slyšela jsem vtip, který vznikl v době
komunistické totality, o tom, že Amor
je jistě sovětské národnosti, protože
má v puse lásku, má holou zadnici
a v ruce zbraň, a chtěla bych se
zeptat, zda znáte ještě nějaké jiné vtipy
z té doby.**

Neznám, spíše si vybavuji některá hesla, jako třeba "Jakeše do koše" nebo například farář Malý vzkázal z Letenské pláně (bylo to 26. listopadu) na hrad panu prezidentu Husákovi: "To koukáš, Gusto,

jak je tady husto." Upřímně řečeno, vtipy si nepamatuji, protože jsem byl zamotaný v operativě, kde se to řešilo minutu po minutě a v podstatě tam na těch šest týdnů humor úplně vymizel. Tam opravdu šlo o všechno a na zábavu nebyl moc čas. Občas se něco objevilo k večeru, když už bylo po všem a všichni šli spát, ale jinak ne, z té doby nemám žádné vtipy. Ale lidé možná měli.

**Měl jste nějaké hrdiny? Já například
mám Sherlocka Holmesa nebo postavy
z knihy Hobit, tak by mě zajímalo, co
"frčelo" v té době.**

No, v době sametové revoluce jsem žádné hrdiny neměl, tam byl pak můj hrdina Václav Havel. To byl spíš takový spolupracovník, ale nejvíc jsem se k němu upínal. Ale mými hrdiny, když jsem byl mladší, byl jednu dobu Vinnetou, ale to už možná ani na gymnáziu ne. Na gymnáziu už jsem měl hrdiny opravdové, a to byl spisovatel Dostojevskij. Toho jsem přečetl kompletně. Je málo lidí, kteří přečetli každou jeho knihu, a já mezi ně patřím. Kupodivu to byli taky často Sověti, třeba v oblasti vážné hudby Igor Stravinskij, ruský žid. A Charlie Chaplin. A pak ještě z těch novodobých Beatles.

**Co se vám vybaví pod městem Mladá
Boleslav?**

Studoval jsem tady na gymnáziu čili se mi vybaví gymnazijní léta a taky léta, kdy člověk nejvíce nabírá rozumu. Ti kamarádi ze základky většinou někam odplynou, ale z gymnázia už ne, to jsi dneska viděla, tam jich bylo spousta a mohli přijít ➤

NA GYMNÁ-
ZIU UŽ JSEM
MĚL HRDINY
OPRAVDOVÉ,
A TO BYL
SPISOVATEL
DOSTOJEVSKIJ.

SAMOZŘEJMĚ
SE MI VYBAVÍ
SOVĚTSKÁ
ARMÁDA. MY
JSME TOTIŽ
BYDLELI
V HUSOVĚ
ULICI, PO LEVÉ
STRANĚ BYLO
VELITELSTVÍ,
MYSLÍM MOTO-
STŘELECKÉHO
PLUKU NEBO
DIVIZE, UŽ SI TO
NEPAMATUJI,
A VPRAVO
BYLA VELKÁ
KASÁRNA.

ještě další. A pak se mi samozřejmě vybaví Sovětská armáda. My jsme totiž bydleli v Husově ulici, po levé straně bylo velitelství, myslím motostřeleckého pluku nebo divize, už si to nepamatuji, a vpravo byla velká kasárna. Takže vojáky jsem viděl pořád. A taky muzika, protože tady jsem chodil na piano k paní učitelce Kyselové a první kapely vznikaly právě tady v Boleslavi.

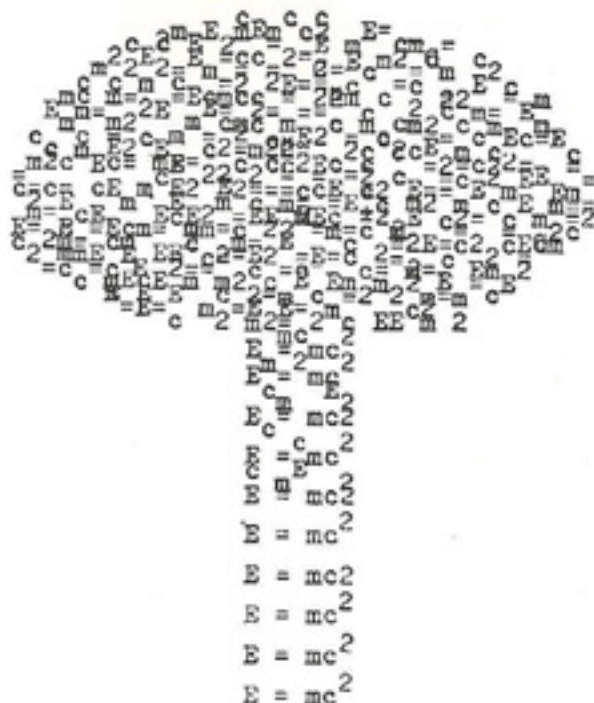
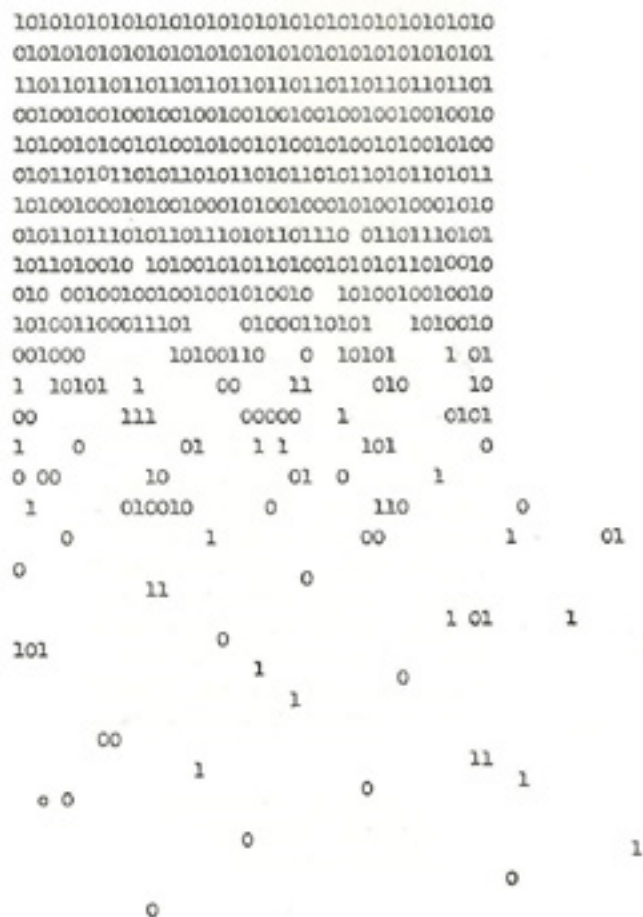
Tím se dostáváme k Vašemu dětství. Jak byste ho popsal?

To je velice široká otázka. Ale v zásadě - pocházím z farářské rodiny, a proto jsem byl vystaven šikaně od první třídy. O šikaně se hodně mluví, ne zas tolik studentů ji zažilo, ale já to měl hned. Hned v první třídě mě zkopali, protože jsem byl farářský syn a plivali na mě a já jsem jim vzdoroval. Bylo to otřesné a trvalo to až do páté třídy, pak už jsem se proti tomu dokázal nějak obrnit, ale do té páté třídy jsem to nezvládal. Tak to bylo moje dětství ve farářské, tedy disidentské rodině, kde byly výslechy STB mého táty na denním pořádku. Jinak naše rodina byla harmonická, ale to dětství přímo bylo docela drsné. Ale zase mě to zocelilo, ono je to taky k něčemu dobré.

Teď ještě poslední otázka. Přinesla jsem si s sebou knihu o době komunistické totality a zezadu je obrázek z jedné z demonstrací, na kterém jste vyobrazen i Vy. Poznáváte se? (-ukazují obrázek z knihy Obrázky z moderních československých dějin-)

(-smích-) To je dobrý, to neznám. (-otáčí knihu a čte název, poté listuje zpět na obrázek-) Kdo je tohle? Jo, to je Kryl. Tady Gott, Malý, Pánek, Kubišová... To je roztočilý. Hezký. (-vrací mi knihu-) Na závěr pan Kocáb vyhověl mé prosbě a knihu mi podepsal. Je škoda, že rozhovor nemohl trvat déle, protože se nesl ve velice milé a vstřícné atmosféře a velká část nervozity ze mě rychle opadla. Na setkání s panem Kocábem budu ještě dlouho vzpomínat... ●

**Vyznání lásky
v kybernetickém
kódu ♡, Válka ♡
Antikódy Václava
Havla**

PŘÍPAD MÝDLOVÉ VŮNĚ

3.
DÍL

V pondělí po škole se ale stalo něco, co vlastně započalo celý příběh.

TEXT: **Sofie Anna Janebová 2.0**

Asi okolo tří hodin mi zazvonil telefon. Technicky nebyl žádný zázrak, že zpráva přišla od Dominiky, protože jsme si vyměnili kontakty předešlý den, zato však obsah zprávy byl učiněný zázrak. Stálo tam: "Zajímá tě, proč jsem byla v té klubovně?" "Jasně!" odepsal jsem, pln napětí. "Máš teď čas?" "Jo." znovu jsem odepsal. "Zvládneš být za deset minut před naším domem?" přešla k určitějším dotazům. "OK," odpověděl jsem. Rodiče mě bez okolků pustili s tím, abych byl do večere doma. Za pět minut už jsem stál před domem Moravcových. Hned, jak jsem se zastavil, vyšla z domu Dominika, zamkla za sebou a kývla na mě na pozdrav. Vyšli jsme směrem ke škole. I když mě na jazyku svrbělo hodně otázek, nezeptal jsem se ani na jednu, protože moje sestřenice byla tak podivně zamyšlená. "Čas na tvoje otázky," promluvila, když jsme prošli Masarykovou ulicí. "Co se stalo, že mi to najednou chceš dobrovolně říct, když včera jsem to z tebe nemohl vypáčit?" využil jsem příležitosti. Dominika se zase tak emotivně zasmála, jak to dělala vlastně pořád. "Přišla mi zpráva a ta mě přinutila ti to říct," vysvětlila nakonec. "A co bylo to, co tě přinutilo změnit rozhodnutí?" vyzvídal jsem dál. "Fakt, že tam teď jdeš taky," zněla další odpověď. "Já? A proč?" konsternovaně jsem se vyptával. "Ano, ty. Ta zpráva, která mi přišla, zněla: 'Můžeš teď (co nejdřív) do klubovny č. 5? Naléhavé. P.S.: Jestli znáš někoho, kdo se vyzná v chemii, můžeš ho vzít s sebou.' Jelikož jsi se zmínil, že se v chemii vyznáš, vzala jsem tě s sebou. Mimochodem, vytvořil sis nějakou teorii o tom, co jsem tam dělala?" obrátila výslech proti mně.

"No... vlastně ne," přiznal jsem.

"V té klubovně měl zrovna poradu detektivní klub," začala Dominika.

"A ty jsi jeho členem!" doplnil jsem ji.

"Ne tak docela. Já s tím klubem pouze spolupracuji," uzemnila mě.

"Ten klub je něco jako školní policie.

Založilo ho několik dobrovolníků, kteří řeší různé záhady, které se na škole stanou (a že se stávají kupodivu často). Mají taky hodně speciálních práv, jako třeba mohou provést tělesnou prohlídku, vyslýchat žáky a zaměstnance školy a tak. A někdy, když si nevědí rady, mi napíší, abych jim pomohla. Často chtějí poradit se zajímavými problémy, schválně, jak to bude dnes." rozpovídala se.

"Tak proto jsi nechtěla nic nikomu prozradit! Nechtěla jsi poskvřnit pověst toho klubu." dovtípl jsem se, tentokrát správně.

"Jsou tam všichni velice milí a nezasloužili by si, aby si z nich nějaký vtipálkové utahovali. Je sice pravda, že Radek je až moc nedůvěřivý, ale jinak je to fajn člověk. Ostatně, za chvíli se s nimi seznámíš." ukončila náš rozhovor, jelikož už jsme vcházeli do budovy našeho gymnázia. Ještě jsem se tam moc nevyznal, proto jsem byl rád, že mě do klubovny č. 5 mohl někdo dovést. ●

PRAHA PLNÁ POLITIKY

V září se třetí ročníky zúčastnily společenskovoední exkurze do Prahy, zaměřily mj. do Poslanecké sněmovny a Muzea komunismu.

TEXT: **Šárka Misíková** 3.B

NECHYBÍ
ZDE PLYNO-
VÉ MASKY,
ŠKOLNÍ TŘÍDA,
VÝSLECHOVÁ
MÍSTNOST, VI-
DEONAHRAVKY
A FOTOGRAFIE.

Tak takhle to tady funguje. Štosujeme se před vchodem paláce Smiřických, který je součástí budov Poslanecké sněmovny. Prý nás právě teď čeká nejzajímavější část exkurze... Vcházíme do poměrně malé místnosti a zabíráme místa na židlích. Po krátkém úvodu přichází ing. Jan Skopeček, jeden z poslanců, zastupitel Středočeského kraje. Dozvídáme se, co obnáší práce poslance, a nyní máme prostor pro dotazy. Několik odvážlivců zvedá ruku a zaznívá první otázka: „Jaký je váš názor na projev Gréty Thunbergové a celý rozruch okolo?“ Díky tomuto rozhovoru poznáváme různé pohledy na situace nejen v České republice, ale i ve světě. Jelikož je dnes zasedání dolní komory Parlamentu, je tato exkurze ještě zajímavější. Přecházíme do hlavní budovy Poslanecké sněmovny, zde jeden po druhém ukazujeme občanské průkazy, procházíme kontrolou a schody se dostáváme do galerie nad jednacím sálem, určené pro diváky. Zde vidíme politiky, kteří právě připomínají projednávaný zákon. Po několika minutách strávených posloucháním projevů si pokládáme otázky jako „Co tu dělají?“ nebo „Jak to tady funguje?“.

Praha v obklíčení

Přichází nejnáročnější část dnešní exkurze. Dostat se z Poslanecké sněmovny do Muzea komunismu u náměstí Republiky. Znít to jako lehký úkol, ale opak je pravdou. Přicházíme ke Karlovu mostu, stojícímu už od roku 1402, a když vidíme davy turistů valící se přes nejstarší stojící most přes řeku Vltavu v Praze, nejraději bychom se

otočili. Po malých krůčcích se brodíme na druhou stranu, bohužel přes turisty vidíme jen málokterou z 30 barokních soch a sousoší. Karlova ulice se taktéž hemží lidmi, a to nejlepší teprve přichází... Staroměstské náměstí, zdobené Staroměstskou radnicí s orlojem, obklíčené lidmi převlečenými do kostýmů obrovských plyšových medvědů, u kterých se málokterý návštěvník hlavního města nezastaví.

V době komunismu

Nyní se už svižným krokem dostáváme před již zmíněné Muzeum komunismu, nacházející se v ulici V celnici. Prostor je tematicky rozdělen do tří částí. V první se dozvídáme, co komunismus jako ideologie představuje a jaké osobnosti jsou spojovány s uskutečňováním komunistických ideálů v praxi. Ve druhé části si můžeme přečíst informace a prohlédnout exponáty z každodenního života běžného občana této doby. Poslední část se zaměřuje na orgány státu jako tajná policie či pohraniční stráž. Celá výstava je doprovázena audiovizuálními kulisami. Nechybí zde plynové masky, školní třída, výslechová místnost, videonahrávky a fotografie.

Je čas opustit toto místo, a tím ukončit dnešní exkurzi. Měli jsme možnost podívat se do různých, pro nás nových koutů Prahy. Prošli jsme si překrásné Valdštejnské zahrady, zjistili více o práci poslanců a na závěr se dozvěděli, jak také vypadala doba, ve které vyrůstala generace našich rodičů. ●

Potraviny
Pultový prodej

Muzeum
Včetně dobových kulís

Poslanecká sněmovna
Z pohledu galerie hostů

POZNÁVACÍ ZÁJEZD DRÁŽĎANY

Dne 28. 11. 2019 se studenti našeho gymnázia vydali do německých Drážďan.

TEXT: Jakub Škvrna 2.A

Společně s paními profesorkami Hrdličkovou a Šlapákovou a panem profesorem Králem jsme časné ráno vyjžděli od školy a zhruba za 2 hodiny jsme dorazili do Drážďan.

První zastávkou byl zámek na okraji Drážďan – **Moritzburg**, jež nejvíce proslavila pohádka „Tři oříšky pro Popelku“, bez níž si většina z nás nedovede Vánoce ani představit. Celým zámekem nás provedla interaktivní výstava, při níž jsme si například mohli vyzkoušet filmové kostýmy, prohlédnout si překrásnou tematickou výzdobu apod.

Výstava byla rozdělena do několika částí: jednou z nich byla i „střížna“, kde jsme si mohli poslechnout některé pasáže jak v češtině, tak v němčině. Výstava se nám velice líbila a překvapilo nás, jaký úspěch tato pohádka v Německu stále sklízí. Poté jsme se přemístili do centra Drážďan, kterým nás provedl pan průvodce. Prohlídku jsme začali na náměstí „**Theaterplatz**“, na němž se tyčí katedrála Hofkirche a budova Semperovy opery. Následně jsme prošli podél Labe, kolem Akademie výtvarných umění a prohlídku jsme ukončili před Palácem kultury, který je přímo přes ulici od tradičních vánočních trhů, hlavního cíle našeho zájezdu. Zde jsme měli několikahodinový rozchod. Někteří z nás se celí natěšení běželi podívat do **Primarku**, jiní šli „nasávat vánoční atmosféru“ na **trhy** anebo si projít obchody v nákupní galerii. Zájezd byl velice vydařený a určitě budeme rádi, když se příští rok uspořádá znovu, třeba i někam jinam... ●

Kamenné Drážďany

Kromě mnoha historických budov byl po druhé světové válce znovu vystavěn z kamene i Frauenkirche.

📍 Moritzburg,
Zámek, jež nejvíce proslavila pohádka „Tři oříšky
pro Popelku“,

Krušnohorská
stupňovitá pyramida
Největší na světě.

K PROGRAMU 17. LISTOPADU STUDENTSKÁ ANKETA

Jak hodnotíte program k třicátému výročí same- tové revoluce?

V rámci oslav 17. listopadu probíhal následující program: Představení dramatického kroužku v aule, projekce filmu *Z deníku Ivany A.* spojená s besedou s panem Šulcem, beseda s bývalým disidentem Petrem Pospíchalem, beseda s paní Strážnickou, beseda s Michaelem Kocábem v aule. ●

Pan Petr Pospíchal cítil nesvobodu a porušování lidských práv, podepsal Chartu77, byl několikrát vězněn. Vyprávěl poutavě a s nadhledem, odmítl identitu oběti.

Velice se mi líbilo divadlo, které ztvárňovalo, jak to chodilo dříve a jaké je to teď. Mohla bych tu napsat, že jsme se celý den neučili, ale vlastně bych lhala. Z filmu, který nám byl promítán, jsem pochytila dost informací. Děkuju za to, co jsem se mohla dozvědět.
Barbora Š

Nelíbil se mi pohled pana Šulce na film. Byl příliš kritický k Ivaně A.

Líbila se mi přednáška od pana Ing. Šulce.

Pan Petr Pospíchal nám vyprávěl mj. i o tom, jak se dostat k informacím a udělat si svůj vlastní názor.

Šlo to.
Štěpán D.

Z dokumentu jsem se dozvěděla mnoho věcí, které jsem si dříve neuvědomovala, např. jak klíčové bylo, že studenti demonstrovali.

Beseda ve škole mě donutila trochu se zeptat i rodičů. Překvapilo mě, že se 17. listopadu účastnili i mí rodiče.
Eliška K.

CO VŠECHNO UMÍ PODZIM

Jednoho zcela poklidného nedělního dopoledne se mi v hlavě zrodil nápad.

TEXT: **Soňa Linhartová**

Říkám si: "Venku krásné počasí, na obloze není ani mráčku". Co taková přenádherná procházka do přírody s koňmi. Vše se zdá jako naprosto geniální nápad bez jediné chybičky, však záhy se nám tam nějaký chybný logaritmus vloudí.

S mojí kamarádkou Verčou jdeme vše nachystat. Zprv přivést koně do stáje, vyčistit, nasedláme a nauzdíme. Za 15 minut můžeme vyrážet. Z dveří trenérčiny kanceláře jen slyšíme: "hlavně holky opatrně!". Už jen pokyvujeme hlavami a jsme myšlenkami na tom, co by určitě nemohlo nastat. Nasedáme a odcházíme ze statku vstříc dobrodružství.

Zanedlouho přicházíme na cestu, která nás dovede k poli. Ještě krásné nezorané pole, na kterém jsou vidět všechny listy hrající barvami. Zaujatý takovou náherou si nevšímáme, že na druhém konci pole je nějaký traktor jedoucí k nám... Co tu na druhém konci dělá? Vždyť je neděle?! Proč dnes? To jsou naše otázky, které doteď nechápu. To musíme zvládnout! Čím dál více se k sobě přibližujeme a připadáme si jako zápasníci v ringu. Vše proběhlo v pořádku a my kráčíme dál.

Okolo lesa nastává další karambol, kůň mojí kamarádky je lehce znepokojen okolními keři a hlavně šípký. Vtom z lesa vyběhne srna a za ní další - její potomci. To se ocitáme uskokem v již zmiňovaných šípkách a lvasy máme plné bodláků. Přes nečekaný úlek pokračujeme do nitra lesa.

Náhle nám v uších začíná znít meluzína a vše se jeví, jako by se snad zvedal vítr. Ano, je tomu tak. Při snaze

opustit lesní porost tou nejkratší cestou se před nás staví další a další překážky v podobě popadaných stromů. Jako zdatné jezdky nemáme s výškou popadáných kmenů problém, ale náš strach stále neklesá, spíše naopak.

Nyní stojí před námi poslední třetina vyjížďky. V domnění klidu, které se okamžikem změnilo v hrůzu, odcházíme domů. To úžasné počasí z dopoledních hodin se mění ve strašidelný horor. Černá obloha plná deštivých mraků a vítr, už chybí jen kroupy! Tak nechybí, právě dorazilo. Rozhodnutí zní jasně, co nejrychleji zpět.

S větrem o závod, v duchu Velké pardubické - do stáje. Doufáme, že co jsme zažily dnes v podzimní krajině, už snad ani nechceme zažít. Pro příští týden máme jasný úkol, pořídit si aplikaci na předpověď počasí a dobře naplánovanou trasu i s případnými potížemi.

práce byla napsána jako soutěžní sloh Olympiády z českého jazyka ●

JEŠTĚ KRÁSNÉ
NEZORANÉ
POLE, NA KTERÉM
JSOU VIDĚT VŠECHNY
LISTY HRAJÍCÍ
BARVAMI.

MÁTE UŽ DOČTENO? POKUD ANO, BUDEME MOC
RÁDI, KDYŽ ČASOPIS VRÁTÍTE NA ŠKOLNÍ PARA-
PET, ABY SI HO MOHL PŘEČÍST I NĚKDO JINÝ.
DĚKUJEME!

STUDENT
R E V U E